

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις δεκταί : Εξ Αθηνών και Πειραιώς μέχρι της 30 Δεκεμβρίου... Ε-παρχιών μέχρι της 17 Ιανουαρίου... Εξωτερικού μέχρι της 31 Ιανουαρίου.

Ο χάρις των λύσεων, επί του οποίου δέον να γράφουν τας λύσεις των αι διαγωνιζόμενοι... Εστάλη υπό της Πανεπιστημιακής Επιτροπής...

14. Λεξιγράφος

Τὸ μέγεθος τῶν πλοίου μου θύβησα ναυτήσω... Κ' ἐσκέψθηκα εὐὸ γράμματα... Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φωτῆος τῆς Νυκτὸς

15. Συλλαβογράφος

Δύο σύμφωνα μαζί με ἀντωνυμίαν ἐνόησε;... Καὶ ἀμέσως ποταμὸν τῆς Ἑλλάδος φανερόνεις... Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κανδανολέοντος

16. Στοιχειογράφος

Ἐνὸν τρέχω ἐδὼ κ' ἐκεῖ, Σὺ μοῦ κόβεις τὸ κεφάλι... Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δαρφνοστεφανομένου ἄρματος

17. Αναγραμματισμός

Ἐν φυσικὸν φαινόμενον ἄν αναγραμματίσης;... Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πασχοῦσης Ἑλλάδος

18. Δοσιθε

Ν' ἀντικατασταθῶν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὐτως ὥστε ναγαγίνωσται :... Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρώιδος τοῦ Μεσολογγίου

19. Συλλαβικός Ρόμβος

- 1.—Φωνήεν. 2.—Ὁπου ἢ δι' οὐ κρημώμεν. 3.—Ποταμὸς τῆς Ἀμερικῆς. 4.—Σχολικὸν ἐπιπλόν. 5.—Ἀντωνυμία.

20. Κρυπτογραφικόν

- 1 2 3 4 2 5 = Μήγας Ῥωμαῖος. 2 3 2 4 = Ἥρος. 3 1 2 5 3 2 = Νήσος. 4 1 3 2 = Δὲν εἶνε σῶμα. 5 2 = Θεός.

21. Συλλαβική Ἀγροστιχίς

Αἱ δούτεροι συλλαβαὶ τῶν κάτωτις ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειράν ἄυτοκράτορα Ῥωμαίων :... Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φάρου Μυτιλήνης

22. Ἑλλειπούμφωνον

οο-οοη-οωεο-συιη-αω-αω-οωαο-ωαη... Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μάρκου Αἰθελίου

Table with Greek letters and numbers 23. Γεῖφος

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λέξις μετὰ ἀπλά στοιχεία τῶν 8 στοιχίων... Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πύρας τῆς Ἐλευθερίας

Οἱ Ναυπιῶται συνδρομηταὶ ὑπόγονται... Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φωτῆος τῆς Νυκτὸς

Διάλογος :—Ἰδιαιότης, ἀπὸ ποῖον ἀριθμόν ἀρχίζει ἡ προσπάθεια... Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πασχοῦσης Ἑλλάδος

Ἐφημερίς τῆς ΥΓΙΕΙΑΣ Δεκαπενθήμερος ἐν Ἀθήναις... Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πασχοῦσης Ἑλλάδος

Οἱ Κρητῆς ἡμετέρου κόμματος πέμπουσι... ΠΡΟΜΑΧΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Δι' ἡμῶν ἀπαντες οἱ τριακονταεταί... Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πασχοῦσης Ἑλλάδος

Ἀγρυπία Βασιλόκαι, κεραινοπληκτος... Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πασχοῦσης Ἑλλάδος

Κατὰ τὴν ἐπιθεώρησιν τῆς δυνάμεως τῶν... Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πασχοῦσης Ἑλλάδος

Ἀρχαιεστία ἀρτισστατόν Συλλόγου... Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πασχοῦσης Ἑλλάδος

Ἀρχαιεστία ἀρτισστατόν Συλλόγου... Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πασχοῦσης Ἑλλάδος

Υπερπεντήκοντα ψηφοφόροι περιφερείας... Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πασχοῦσης Ἑλλάδος

Εὐχὰς στέλλω μυρίας θερμὰς... Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πασχοῦσης Ἑλλάδος

Μενεξεδένιο Μπουκετάκι... Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πασχοῦσης Ἑλλάδος

Ἰδρύθη ἐν Πύργῳ Σύλλογος «ΠΛΕΙΑΣ»... Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πασχοῦσης Ἑλλάδος

Ἡ ΠΑΤΡΙΣ ΕΝ ΚΙΝΑΥΝῶ... Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πασχοῦσης Ἑλλάδος

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια) Ἐπειτα, ἀνήσυχος καὶ συγκλονισμένη... Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πασχοῦσης Ἑλλάδος

Ἰδρύθη ἐν Σμύρνῃ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ... Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πασχοῦσης Ἑλλάδος

Παῦ ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν καὶ δελ... Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πασχοῦσης Ἑλλάδος

Ἐχὴ τῆς Μάνας, τί καρδίᾳ καὶ κάνουμε;... Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πασχοῦσης Ἑλλάδος

Ἄιγύπτιοι, Χιῶτες Ἀνοικτοκάρδοι, φηφ... Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πασχοῦσης Ἑλλάδος

Ἡ Ἀδικοκράτρια τῶν Βαλκανίων... Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πασχοῦσης Ἑλλάδος

Προφιλεσάτη Ἡχὼ τῆς Καρδίας... Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πασχοῦσης Ἑλλάδος

Οἱ κληρωθέντες ἀριθμοὶ λαχείων Κράτους... Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πασχοῦσης Ἑλλάδος

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ... Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πασχοῦσης Ἑλλάδος

Table with subscription rates and contact information for Nikolaos P. Papadopoulos.

Η ΠΑΤΡΙΣ ΕΝ ΚΙΝΑΥΝῶ

Ἐπειτα, ἀνήσυχος καὶ συγκλονισμένη... Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πασχοῦσης Ἑλλάδος

κτῆρ τοῦ νεωτέρου τῆς υἱοῦ ἀπὸ τινος... Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πασχοῦσης Ἑλλάδος

ποὺ ἐκείνην παρέλασιν τῶν γαλλικῶν... Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πασχοῦσης Ἑλλάδος

Ἐπισκόπη καὶ ἐπιλησίας τὸν Ἰακωβάκην... (Σελ. 23, στ. α')

νά πλέξη, συνομιλούσα όλονεν με την μητέρα της περί των διαφορών γηγενών της ημέρας.

Είς την άρχην, ή χαριτωμένη φλουρία της μικράς κόρης είχε φαιδρόνη κάπως το πρόσωπον της Βοιγίττας. Άλλά βαθμηδόν ή μητέρα έκυριεύθη πάλιν από τας μελαγχολικάς της σκέψεις, δέν άπαντούσεν εις τας έρωτήσεις της Γουστίνας, και ή συνομιλία των έβουσεν, όπως ή φωτιά εις την όποιαν λησμονούν να ρίψουν ξύλα.

Πλήρης εϋλαθείας προς την μητέρα της, την όποιαν ελάτρευε, και σεβομένη τας σκέψεις της, των όποιων έξ έν- στίκτου έμάντευε το είδος, ή Γουστίνα έπαυσε να όμιλη και, παρά την συνήθη άμεριμνησίαν της ήλικίας της, παρεδόθη και αυτή εις την μελαγχολίαν της παρούσης ώρας.

Μετ' όλίγον, ζαλισθεΐσα ελαφρως από το γλυκύ θάλπος της έστίας, εις την πένθημον έκείνην σιγήν, την όποιαν διέκοπτε μόνον, από καιρού εις καιρόν, ή κραυγή της κουκουβάγιας ή το μακρυνόν γαΐγισμα κανενός μανδρουσκύλου, ήσθάνθη τούς όφθαλμούς της βαρείς. Τά βλέφαρά της έκλεισαν, ή κεφαλή της έγειρε προς τον όμόν της, και από τά άδρανή δάκτυλά της έξέφυγαν αι βελόναι του πλεξίματος.

Ένοιατό ούτως από τινων στιγμών, όταν ή αναφώνησις της μητέρας της την έξύπνισε.

Έσπευσεν άμέσως να σηκωθή, τρίβουσα τά μάτια της ζωηράς.

—Μητέρα, μητέρα, είπεν έναγκαλιζομένη τον λαιμόν της κυρίας Δελοσί! μήν άπελιπίζσαι έτσι. Αί είδήσεις που μάς έφερε το τελευταΐον γράμμα του Λέοντος, έπρεπε να σε καθησυχάσουν όλίγον. Διάτι έπιμένεις να τά βλέπης όλα μαύρα ; Ο καταπραμιένος αύτός πόλεμος δέν πιστεύω να διαρκέση αιωνίως !

— Όμιλεις μ' εύγλωττίαν, τρυφερά και θωπευτική, προσπαθούσα να παρηγορήση την μητέρα της, να διασκεδάση τούς φόβους της, να τή παραστήση ότι δέν ήτο λογικόν να κατέχεται από έπιμόνους ιδέας.

—Τί τά θέλεις, παιδί μου, άπήνητησεν ή κυρία Δελοσί! όσο πολемоΐν, τίποτε δε θα μπόρеше να με βγάλη από αυτή την άνησυρία, γιατί ξέρω, από σκληρή πείρα, ότι μια σφαΐρα τίποτε δέν τώχει να τρυπήση το στήθος ένδς στρατιώτου, ή μια σπαθιά να τού σχίση το κεφάλι...

— Άλήθεια...ώς τώρα όμως ο Λέων κατώρθωσε να σωθή, κάμνωι όλονεν το καθήκόν που, και φαίνεται όλος θάρρος κ' ένθουσιασμός, όλος έλπις και πίστις διά το μέλλον. Έλάτε να ξαναδιαβάσωμε μαζί το γράμμα του' αυτό θα σάς ανακουφισή.

— Ηναψαν μίαν λαμπάδα από ρητίνην, και με άγάπην κλίνουσαι ή μία έπάνω εις την άλλην, αι δύο γυναΐκες άνέγνωσαν, δια δεκατέτη φοράν ίσως, την έπιστολήν του νεαρού έθελοντού.

Η έπιστολή αυτή, γραμμένη εις την Μαγεντιάν την 22 Οκτωβρίου και φάσασα την προηγουμένην ήμέραν εις το Φλουρσί, περιέγραφε με άφελές ύφος και πολλόν ένθουσιασμόν μίαν νέαν νίκην των δημοκρατικων στρατευμάτων, και διετύπωνε παρατόλμους έλπίδας περί μελλουσων νικων. Άνήγγελλον ότι ή Μαγεντία, μία των σπουδαιοτέρων στρατηγικών θέσεων του Ρήνου, αν και καλώς ώχυρωμένη και αφθόνης έχουσα προμηθείας, δέν άντέσχεν ούτε εικοσιτέσσαρας ώρας εις την πολιορκίαν του στρατηγού Κουστίνου. Οι κάτοικοι της πόλεως δέν ήθέλησαν να ύποστηρίξουν την φρουράν, ή όποια άλλως τε δέν ήτο πολύ διατεθειμένη και αυτή να πολεμήση. Και οι Γάλλοι, προ των όποιων αί πύλαι ήνοιχθησαν άνευ άντιστάσεως, έβρισαν δεκτοί υπό του λαού όχι ως έχθροι άλλ' ως ελευθερωταί.

«Και όχι μόνον αυτοί, — προσέθετεν ο έπιστολογράφος, — αλλά και όλοι οι κάτοικοι των πόλεων και των χωριων άποπου περνούμεν, μάς ύποδέχονται με συμπάθειαν, διότι δέν βλέπουν εις ημάς τίποτε στρατιωτάς άγρίους και βαναΐσους, καταχραμένους τας νίκας των, αλλά στρατόν πτωχόν και στερούμενον των πάντων, σεβόμενον τούς ανθρώπους και τας περιουσίας των, και πληρώνοντα παντού τά τρόφιμα και τά άλλα πράγματα των όποιων λαμβάνει άνάγκην.

«Με μεγάλην μας χαράν έμάθαμεν εδώ την άπελευθέρωσιν της Αίλλης και την έκκένωσιν του Βερντέν. "Ας έλπίσσωμεν ότι και το Λογκεδύ δέν θαργήση ναπαλλαγή από τούς έχθρούς μας, και ότι θα ήμυροπέσωμεν έπιτέλους να αναπνεύσωμεν άνέτως.

«Έν τω μεταξύ, μέρος του στρατού μας έτοιμάζεται να διέλθη τον Ρήνον, σήμεραν μάλιστα, και να βαδίση εναντίον της Φραγκφούρτης. Από εκεί θα σάς γράψω μετ' όλίγον, άγαπημένοι μου' άλλ' αν θα είμαι τότε τόσον καλά, όσον και τώρα που σάς γράφω αυτό το γράμμα, σάς συμβουλεύω να μη με λυπώσθε, διότι, με όλους τούς κόπους και τας περιπετείας του πολέμου, είμαι λαμπρά εις την υγείαν μου, και εύχομαι από καρδίας να σάς εύρη ή παρούσά μου όμοίως υγιείς.»

Κατά την άνάγνωσιν αυτήν, ένα δάκρυ έκύλισεν από τά μάτια της κυρίας Δελοσί και κατέβρεξε το χαρτί, το όποιον έκρατούσε ή Γουστίνα.

—Μα γιατί κλαΐς, μητέρα ; Δέν βλέπεις πόσον εύχάριστα πράγματα μάς γράφει και τί χαρούμενος που είνε ο

Λέων ; Και αν τούς δεχθούν παντού όπως εις την Μαγεντιάν...

Η κυρία Δελοσί ήγγισε με τά χείλη της το άγγόν μετώπον της κόρης.

—Και ο Άντώνης μας, είπε, ήταν έτσι χαρούμενος και αυτός, γερός, δυνατός, γεμάτος έλπίδες, όταν μάς έγραψε από το Γκραν-Πρέ, έκείνο το μεγάλο γράμμα, και όμως... το γράμμα αυτό ήταν το τελευταίο του... Τό είχε γράψη άπάνω σ' ένα ταμπουρλό... "Αχ, τί φρικτό πράγμα που είνε ο πόλεμος !... Είνε πολύ άργά, παιδί μου' πάμε πιά νά κοιμηθούμε, αφού παρακαλέσωμε πρώτα το Θεό, να τελειώσουν γρήγορα τά βάσανά μας...

Τό ωρολόγιον του τοίχου, με την έπιμήκη ξυλίνην θήκην, το όποιον έστόλιζε μίαν πλευράν της αιθούσης, είχε σημάνει τότε την δεκάτην. Πρό πολλής ώρας κανείς κρότος δέν έτάραττε την βαθείαν σιγήν του κοιμωμένου χωριού.

Αί δύο γυναΐκες έτακτοποίησαν τά καθίσματα, έσκέπασαν την φωτιάν, είδαν αν αί θύραι και τά παράθυρα ήσαν καλά κλεισμένα, και κατόπιν διηυθύνθησαν εις την κλίμακα, την οδηγούσαν εις το έπάνω πάτωμα.

Ητοιμάζοντο να την αναβούν, όταν κρότος βημάτων ήκούσθη έξω, πλησίον του πανδοχείου. Τά ματιώδη γαυγίσματα του φύλακος σκύλου εδήλωσαν την παρουσίαν ξένου. Συγγρόνως, κάποιος έκτύπησε την έξώθυραν με δειλίαν.

(Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΚΑΙΩΣ

[Ο κ. Μ. Μαλακάσης εξέδωσε νέαν συλλογήν θαυμασιων ποιημάτων υπό τον τίτλον «Περωμένα». Έξ αυτων αναδημοσιεύομεν το κατωτέρω, το όποιον είνε όχι μόνον εκ των ωραιοτέρων, αλλά και εκ των όλίγων που είμπορούν να αναγνώσουν και να έννοήσουν νεαροί αναγνώσαι ως οι της Διαπλάσεως.]

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΦΙΛΟΥ ΜΟΥ Ε. Α.

— I don't understand. (2)
 ΚΑΒΟΠΑΤΡΑ : — Τι είπες ; Βεβαίως έπιδοκιμάζει.
 ΛΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ, προς την Άγγλίδα : — Καθήστε, σάς παρακαλώ.
 ΜΙΣ ΜΠΕΣΗ, ως άνω, επαναλαμβάνουσα στερεοτύπως : — I don't understand.
 ΛΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ, άνησυχώς : — Μήπως δέν έννοεί έλληνικά ;
 ΚΑΒΟΠΑΤΡΑ : — Έτσι μου φαίνεται.
 ΛΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ : — Μίλησέ της Άγγλικά.
 ΚΑΒΟΠΑΤΡΑ : — 'Α, δέν είμαι και πολύ δυνατή 'στά Άγγλικά ! (Καθ' ύψους)
 ΜΙΣ ΜΠΕΣΗ : — 'Α, δέν είμαι και πολύ δυνατή 'στά Άγγλικά ! (Καθ' ύψους)
 ΛΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ : — Φέρε το τσάι, σε παρακαλώ.

'MISSES' CLUB,
 ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΣΚΗΝΗ Ζ'
 ΛΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ, ΚΑΒΟΠΑΤΡΑ, ΜΙΣ ΜΠΕΣΗ
 [Εισέρχεται ή Μίς Μπέση εδθντε- νής, με στρατιωτικόν βήμα, τεινούσα δια μακροτάτης χειρός το επισκεπη- ριόν της.]
 ΛΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ, λαμβάνει το επισκε- πήριον και το διαβάζει : — «Μίς Μπέ- ση Λόγκφελδ». (Προς την Άγγλίδα χαϊ- ρετώσα :) Μίς Μπέση, το Μίσσες Κλούμπ...
 ΜΙΣ ΜΠΕΣΗ, φωτιζόμενη υπό μειδιά- ματος και διακόπτιουσα : — The «Mis- ses' Club» ! Aoh ! yes ! (1)
 ΛΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ, εξακολουθούσα : — ... Σας δέχεται μετά πάσης χαράς. (Τό πρόσωπον της Άγγλίδος, όταν άκούη έλληνικά, σοβα- ρεύεται φαίνεται ότι δέν έννοεί.) Θεωρεί τιμήν του μεγάλην το να σάς καταλέξη μεταξύ των μελών του. Διεπλεύσατε την Μάγχην και την Μεσόγειον διά να έλθετε προς ημάς. Εϋγε, μίς ! Αυτή είνε ή άληθινή παγκόσμιος συνεν- νόησις. Κόραι ό- λων των εθνων, ως ενώσωμεν τας προσπάθειάς μας. "Ας έκδικηθώμεν δια την κοινήν πε- ριφρόνησιν ! "Ας «βισέρχεται ή Μίς Μπέση...» (Σελ. 27, στ. α'.)
 [Τό πρόσωπον της Άγγλίδος φαι- δρύνεται. Και κά- θηται άμέσως, ως κινουμένη δι' ελα- ττηριού.]
 ΜΙΣ ΜΠΕΣΗ : — I thank you !
 ΛΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ : — Κι' αυτή ή Κλεο- νίκη να μήν έρχεται !...
 ΚΑΒΟΠΑΤΡΑ : — Θα την έτρόμαξε το πρόγραμμά σου.
 ΛΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ : — Έτσι φαίνεται... Αυτή δέν πολυέρχεται σε τέτοια... Είνε μάλλον δειλή... Νομιζω ότι θα κάμουμε καλά να την ξεγράψουμε. (Κτυπά το κουδούνι).
 ΣΚΗΝΗ Η'
 ΑΙ ΑΥΤΑΙ, ΦΛΩΡΑ
 ΦΛΩΡΑ : — Έκτυπήσατε, κυρία ;
 ΛΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ : — Φέρε το τσάι, σε παρακαλώ.

έαυτήν :) Πέντ'—έξη φράσεις μόνον θυ- μούμαι. (Δυνατά) Μίς Μπέση Λόγ- κφελδ...how do you do ? (3)
 ΜΙΣ ΜΠΕΣΗ, με πρόσωπον έξαφνα φαιδρυνόμενον : — Wery well, thank you. (4)
 ΛΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ, προς την Κλεοπά- τραν : — Τι λέει ;
 ΚΑΒΟΠΑΤΡΑ, εν άμηχανία : — 'Ασή- μαντα πράγματα.
 ΛΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ : — Μίλησέ της για το Κλούμπ.
 ΚΑΒΟΠΑΤΡΑ : — Ναι... στάσου.
 ΛΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ : — 'Ελα λοιπόν !
 ΚΑΒΟΠΑΤΡΑ, καθ' έαυτήν : — Θα της 'πώ ό,τι θυμούμαι από τον Όλλενδόρ- φο... και ό,τι βγή ! (Δυνατά :) Have you some bread ? (5)
 ΜΙΣ ΜΠΕΣΗ, έκπληκτος : — No ! (6)
 ΚΑΒΟΠΑΤΡΑ, καθ' έαυτήν : — Στο διάβολο κι' αύτός ο Όλλενδόρφος ! «Έ- χετε άρτον ;— "Οχι, έχω τον του γείτονος.— "Έχετε όϊνον ; — "Οχι, έχω τά χαμαικέρασα του σκυτοτόμου !» Πολύ δύσ- कोла να έκθέση κανείς με αυ- τά ένα πρόγραμμα !...
 ΛΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ : — Πές της τουλάχιστον να καθήση !
 ΚΑΒΟΠΑΤΡΑ : — Να καθήση... ναι... (Στενοχω- ρημένη :) "Αχ, πός το λένε, μα πός το λένε ;... ("Εξαφνα :) "Α ! το βρήκα ! (Προς την Μίς Μπέση :) Sit down ! (7)
 [Τό πρόσωπον της Άγγλίδος φαι- δρύνεται. Και κά- θηται άμέσως, ως κινουμένη δι' ελα- ττηριού.]
 ΜΙΣ ΜΠΕΣΗ : — I thank you !
 ΛΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ : — Κι' αυτή ή Κλεο- νίκη να μήν έρχεται !...
 ΚΑΒΟΠΑΤΡΑ : — Θα την έτρόμαξε το πρόγραμμά σου.
 ΛΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ : — Έτσι φαίνεται... Αυτή δέν πολυέρχεται σε τέτοια... Είνε μάλλον δειλή... Νομιζω ότι θα κάμουμε καλά να την ξεγράψουμε. (Κτυπά το κουδούνι).
 ΣΚΗΝΗ Η'
 ΑΙ ΑΥΤΑΙ, ΦΛΩΡΑ
 ΦΛΩΡΑ : — Έκτυπήσατε, κυρία ;
 ΛΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ : — Φέρε το τσάι, σε παρακαλώ.

ΦΛΩΡΑ : — Άμέσως, κυρία. (Καθ' έαυτήν, βλέπουσα την Μίς Μπέση καθημένην, αλύγιστον και έντελώς ά- παιθή :) "Οχι τί ποδάρες !... Δυστυ- χία σου, παρκέτο μου !... ("Εξέρχεται).
 ΣΚΗΝΗ Θ'
 ΑΙ ΑΥΤΑΙ, εκτός της ΦΛΩΡΑΣ
 [Η Μίς Μπέση, κουρασθείσα από την άκνησίαν, βγάζει από την τσέ- πην της εν σημειωματάριον και σο- βαρώτατα πέρνει σημειώσεις, κυτά- ζουσα όλα τά γύρω της αντικείμενα.]
 ΛΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ, κυτάζουσα την Άγ- γλίδα : — Καλέ ζωγραφίζει ;
 ΚΑΒΟΠΑΤΡΑ : — "Οχι, παίρνει σημει- ώσεις.
 ΛΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ : — Σημειώσεις ; Για τί πράγμα ;
 ΚΑΒΟΠΑΤΡΑ : — Για όλα. Είνε συνή- θεια άγγλική.
 ΛΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ : — Έλληνικά αυτό λέγεται άδιακρίσια.
 ΚΑΒΟΠΑΤΡΑ : — Άγγλικά αυτό λέγε- ται μελέτη.
 ΛΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ : — Καλέ, μήν είνε δημοσιογράφος ;
 ΚΑΒΟΠΑΤΡΑ : — Πιθανόν ο «Χρόνος» του Λονδίνου ναπέφασισε να στείλη εδώ, άντι άνταποκριτού, άνταποκριτριαν....
 ΛΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ : — Έκτός αν είνε γκουβερνάντα σε κανένα σπίτι της άρι- στοκρατίας...
 ΚΑΒΟΠΑΤΡΑ : — Μανιακόν δια τ' Άγ- γλικά σαν και σένα... ή όποια όμως δέν ξέρεις κουκούτσι !
 ΣΚΗΝΗ Ι'
 ΑΙ ΑΥΤΑΙ, ΦΛΩΡΑ
 ΦΛΩΡΑ, εισερχομένη με ένα δίσκον : — Το τσάι !
 ΛΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ προς την Άγγλίδα : — Μίς, θα πάρετε ένα τσάι ; (Καμια άπάντησις).
 ΚΑΒΟΠΑΤΡΑ : — "Ο Όλλενδόρφος εις ένέργειαν !... Πώς το λένε !... πώς το λένε !... (Κτυπώσα το μετώπον της :) Το βρήκα ! Tea !... Πορος την Μίς Μπέση :) Some tea ? (8)
 ΜΙΣ ΜΠΕΣΗ (φαιδρυνόμενη) : — Yes !
 ΦΛΩΡΑ : — Πώ, πώ, τί γλώσσα ! Ρω- μέϊκα και πάλι ρωμέϊκα !...
 ΛΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ : — Σιωπή ! Αυτή είνε ξένη, δέν ξέρει έλληνικά !
 ΦΛΩΡΑ : — Και τί της λέτε, κυρία ;
 ΛΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ υπεργηφάνως : — "Αν θέλη να πάρη τσάι. Άγγλικά το τσάι το λένε τί. (9)
 ("Έπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ
 [Κατά το γαλλικόν της Henriette Bazanov]

(1) Το Μίσσες Κλούμπ ! "Ω, μάλιστα !
 (2) Δέν έννοεί.
 (3) Τι κάμνετε ;
 (4) Πολύ καλά, σάς εύχαριστώ.
 (5) "Έχετε άρτον ;
 (6) "Οχι.
 (7) Καθήστε.
 (8) [Θέλετε] τσάι ;
 (9) Η λέξις Tea προφέρεται τί.

Ο ΓΙΑΓΚΟΣ ΚΑΙ Ο ΓΙΑΝΝΗΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Γ.

Όπως κάθε πρωί, ο Γιάννης κατέβηκε 'στο δρόμο να φωνίση. Με το ένα του χέρι κρατούσε την κανάτν του γάλατος για το μπιμπερόν του μικρού, και με το άλλο, τα λίγα λεπτά που του είχαν δώσει για τα ψώνια της ημέρας.

Παντού το πτωχό παιδί βλέπει προσωπάκια χαρούμενα. Το κοριτσάκι, που κάθεται 'στο μεσαίο πάτωμα, κρατεί στην αγκαλιά της μια ωραία και μεγάλη κούκλα. Το αγοράκι, που κάθεται 'στο επάνω πάτωμα, φορεί σπαθάκι και στρατιωτικό κασκέτο κατακαίνουργο, και κρατεί 'στον ώμο του ένα τουφεκάκι. Και πηγαίνει με βήμα: έν, δυό! έν, δυό!..

«Ντρέπεται να τόν ιδούν...» (Σελ. 28).

πολύ γρήγορα. Κατεβάζει το κεφάλι, για να κρύψη τα δάκρυα που γεμίζουν τα μάτια του. Ντρέπεται να τόν ιδούν δυστυχισμένο την ημέρα εκείνη, που βλοι γόργυ του είνε τόσο χαρούμενοι και ετυχεύς...

Πηγαίνει κατ' εθθειαν εμπρός και δέν κυττάζει πλέον τίποτε.

Έξαφνα σκοντάπτει πάνω σ' ένα διαβάτη. Σαστίζει, τραβιέται ένα βήμα και ψιθυρίζει:

—Με συγχωρείτε...

Ξέρετε ποιάς ήτανε ο διαβάτης αυτός, που έσπρώχθηκε έτσι από τόν Γιάννη; Ο φίλος μας ο Γιαγκος!

Είνε τυλιγμένος στο ζεστό γουνατό επανωφόρι του, και είνε φορτωμένος παιγνίδια. Ένα άμαξι περιμένει απ' έξω. Και ο Γιαγκος φορτώνει εις αυτό το άμαξι το θησαυρό του, γιατί θέλει να πάη να δείξη 'στο θεϊό του και 'στη θεία του πόσα ωραία πράγματα του έφεραν απόψε ο καλός Άγιος Βασίλειος.

Άπ' όλα έχει: τί στρατιωτάκια, τί βώλους, τί ζωγραφιές, τί σοκολάτες, τί καραμέλες! Έχει ακόμη ένα καρτσάκι, ένα τουφεκάκι, ένα σιδηρόδρομο και ένα αλογάκι.

Ο Γιάννης στέκεται και τα θαυμάζει.

Η χαρά μ'ας κάμνει καλούς, διαχυτικούς. Έτσι και ο Γιαγκος, άμα ειδή το θαυμασμό, το ζωγραφισμένο 'στο πρόσωπο του πτωχού παιδιού, έστάθηκε και του μίλησε με οικειότητα σά να ήταν φίλος του.

(Έπεται το τέλος) Η ΤΡΙΣΥΓΓΕΝΗ

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

—Όχι βέβαια, Στρόκ' άλλ' όπως σ'ας είπα, οι κάτοικοι του μέρους εκείνου θα είδοποιηθούν έγκαιρως' θα μάθουν ποιος κίνδυνος τους άπειλεί, και τα χωρία δέν θα καταληφθούν αιφνιδίως. Διότι, ποιος ειξέρει μήπως κανέν ήφαιστειον τών Άπαλαχείων δέν επιφυλάσσει εις την Βόρειον Καρολίαν τας ίδιαις συμφοράς, τας όποιαις υπέστη και ή Μαρτινίκη από το πύρ του Φαλακρού Βουνού;

—Έλπίζω, κύριε Ουάρδ, ότι ή χώρα δέν άπειλείται υπό τοιούτου κινδύνου.

—Το εύχομαι, Στρόκ' άλλως τε φαίνεται άπίθανον να ύπάρχη ήφαιστειον εις εκείνο το μέρος τών Κιανών Όρέων. Η όροσειρά τών Άπαλαχείων δέν είνε ήφαιστειώδης... Και όμως, κατά τας εκθέσεις, τας όποιαις ελάβαμεν εκείθεν, θεάθησαν φλόγες έξερχόμεναι από το Γκρέητ-Άϊρυ. Συγχρόνως, ελαφραϊ δονήσεις του εδάφους έγιναν αισθηταί μέχρι τών περιχώρων του Πληζεντ-Γκάρτεν. Το γεγονός αυτό είνε πραγματικά ή φανταστικά; Πρέπει να το έξακριβώσωμεν.

—Συμφωνώ πληρέστατα, κύριε Ουάρδ.

—Άπεφασίσαμεν λοιπόν, Στρόκ, να έξετάσωμεν τα φαινόμενα του Γκρέητ-Άϊρυ, και να στείλωμεν προς τούτο το ταχύτερον ένα άνθρωπον ικανόν να συλλέξη επιτοπίως όλας τας αναγκαίας πληροφορίας, ανακρίνων τούς κατοίκους τών χωρίων και τών άγρεπαύλων. Έξελέξαμεν ένα αστυνομικόν, ο όποιος μ'ας παρέχει π'ασαν έγγήσιν' και ο αστυνομικός αυτός είνε σεις, κύριε Στρόκ.

—Ω, πολύ εύχαρίστως, κύριε Ουάρδ! άνέκραξα' και να είνε βέβαιος ότι τίποτε δέν θα παραμελήσω ώστε να εύχαριστήση εις την έντέλειαν.

—Το γνωρίζω, Στρόκ, και προσθέτω ότι ή άποστολή αυτή σ'ας ταιριάζει...

—Έντελώς, κύριε Ουάρδ... Διότι σ'ας παρέχει ωραίαν εύκαιρίαν να έξασκήσετε το πάθος εκείνο, το όποιον άποτελεί την βάση του χαρκτηρός σας.

—Την περιέργειαν, ε;

—Άκριβώς. Όπωσδήποτε, είνε ελεύθερος να ενεργήσετε κατά τας περιστάσεις. Όσον δια τα έξοδα, είνε παρουσιασθή ανάγκη να διοργανώσετε εκεί καμμίαν δαπανηράν ανάβασιν, δέν έχετε να έρωτήσετε κανένα.

—Θά κάμω το καλλίτερον, κύριε Ουάρδ' είνεμπορείτε να βασισθήτε εις έμέ.

—Και τώρα, κύριε Στρόκ, σ'ας συνιστώ να ενεργήσετε με π'ασαν δυνατήν επιφύλαξιν, όταν θα συλλέξετε τας πληροφορίες επίτοπίως. Τα πνεύματα εκεί είνε ακόμη πολύ έξημημένα. Μή πιστεύσετε όλα όσα θα σ'ας διηγηθούν, και προπάντων προσέξτε να μη δημιουργήσετε νέον πανικό.

—Αυτό έννοείται.

—Θά συστηθήτε εις τόν Δήμαρχον του Μόργκαντων, με τόν όποιον θα συνεννοηθήτε προς ενεργείαν κοινήν. Και πάλιν σ'ας συνιστώ φρόνησιν και μυστικότητα. Μή αναμιξέτε εις την υπόθεσιν, παρά τα πρόσωπα τα όποια θα σ'ας είνε άπολύτως αναγκαία. Συχνά μ'ας εδώσατε δείγματα της εύφύας σας και της ικανότητός σας, και έχομεν την πεποίθησιν ότι και την φοράν αυτήν θα επιτύχετε.

—Εάν δέν επετύχω, κύριε Ουάρδ, θα π'η ότι θα συναντήσω εμπόδια ανθρώπινως άνυπερέβλητα, διότι επιτέλους είνεμπορεί το Γκρέητ-Άϊρυ να είνε άπροσπέλαστον πραγματικώς, και έν τοιαύτη περιπτώσει...

—Έν τοιαύτη περιπτώσει, θα ιδούμεν τί πρέπει να γίνη. Γνωρίζομεν, σ'ας επαναλαμβάνω, ότι έξ επαγγέλματος και έξ ένστίκτου, είνε ο πλέον περιεργός άνθρωπος, και ιδού λαμπρά εύκαιρία δια να ικανοποιήσετε την περιέργειάν σας.

Ο κ. Ουάρδ έλεγε την αλήθειαν.

Μετ' όλίγον τόν ήρώτησα:

—Και πότε πρέπει να αναχωρήσω;

—Άϊριον.

—Άϊριον θα φύγω από την Ουασιγκτόνα και μεθαύριον θα είναι εις το Μόργκαντων.

—Θά με κρατήτε ένήμερον δι' επιστολών ή τηλεγραφημάτων.

—Δέν θα λείψω, κύριε Ουάρδ. Τώρα επιτρέψατέ μου να σ'ας αποχαίρηθω και να σ'ας εύχαριστήσω και πάλιν, που μ' έπροτιμήσατε δια την υπόθεσιν του Γκρέητ-Άϊρυ.

Πού να φαντασθώ τότε τί μου έπέφλαττε το μέλλον!

Έπέστρεψα άμέσως εις την οίκίαν μου, όπου ήτοίμασα τα του ταξιδίου, και την επαύριον, λιαν πρωί, ή ταχεία

άμαξοστοιχία μ' έφερε προς την πρωτεύουσαν της Βορείου Καρολίνας.

Άφιχθείς την ίδιαν έσπέραν εις Ραλείην, διενεκτέρευσά εκεί, και την επαύριον μετά μεσημβρίαν, ο τροχόδρομος, ο όποιος διασχίζει το δικτόν μέρος της Πολιτείας, με έξγαλεν εις το Μόργκαντων.

Το Μόργκαντων είνε απλώς πολιχνη. Έγει όμως πολυάριθμα άνθρακωρυχεία, καθώς και άφθονα μεταλλικά ύδατα, τα όποια, το καλοκαίρι, προσελκύουν κόσμον πολύ. Πέριξ του Μόργκαντων ή γεωργία άκμάζει, πλούσιοι δέ και έκτεταμένοι άγροί δημητριακών ύπάρχουν μεταξύ τών πολυάριθμων βάλτων με τούς πυκνούς καλαμώνας. Άφθονα είνε επίσης τα δάση τών άειθαλών δένδρων. Ο,τι λείπει από την χώραν, είνε το φυσικόν φωταέριον, ή άνεξάντλητος αυτή πηγή κινητηρίου δυναμειως, φωτός και θερμότητος, ή όποια άφθονεί τόσο εις τας περισσότεράς κοιλάδας τών Άλληγεαίων.

Ός εκ της συστάσεως του εδάφους και τών προϊόντων του, ο πληθυσμός εις την έξοχην είνε σημαντικός. Χωρία και άγρεπαύλεις ύπάρχουν μέχρι τών προπόδων της όροσειράς, άλλα κρυμμένα έν τ'ω μέσω τών δασών, άλλα καταφανή επί τών πρώτων ύψωμάτων. Όλος αυτός ο πληθυσμός ήπειλείτο σπουδαίως, εάν το Γκρέητ-Άϊρυ ήτο κρατή ήφαιστειού, εάν θα εκάλυπτε κάποτε την χώραν ή έκρηξις με σκωρίας και τέφρα, εάν χείμαρροι λάβας θα κατέκλυζαν την έξοχην, εάν το εδαφος θα κατεσειέτο πέριξ μέχρι του Πληζεντ-Γκάρτεν και του Μόργκαντων.

Ο δήμαρχος του Μόργκαντων, ο κ. Ηλίας Σμιθ, ήτο άνηρ ύψηλόσωμος, εύρωτος, τολημής, ρέκτης, τεσσαράκοντα ετών το πολύ, ύγείας ικανής ν' άπελπίση όλους τούς Ιατρούς και τών δύο Άμερικανών, άντέχων επίσης και εις τα ψύχη του χειμῶνος και εις τούς καύσωνας του θερούς, οι όποιοι κάποτε εις την Βόρειον Καρολίαν είνε ύπερβολικοί. Μέγας δέ κυνηγός, και όχι μόνον του κοινού τριχωτού ή περωτού θηράματος, το όποιον άφθονεί εις τας έγγες τών Άπαλαχείων πεδιάδας, άλλα και τών άρκτων, ακόμη δέ και τών πανθήρων, τών ένδιαιτωμένων εις τας άγρίας φάραγγας της διπλής όροσειράς του Άλληγεαίου.

Ο κ. Ηλίας Σμιθ, μεγαλοκτηματίας, είχε πολλές άγρεπαύλεις εις τα περιχώρα του Μόργκαντων. Την καλύτεργειαν τών κτημάτων του επέβλεπεν ο ίδιος προσωπικώς, συχνότατα δέ οι έννομιαισταί του και οι καλύτερηται έδεχοντο τας επισκέψεις του. Όλον τον καιρόν, κατά τόν όποιον δέν διέτριβει εις την πολιχνην, εις τόν οίκόν του

ή εις το Δημαρχείον, τόν διήρχετο εις έκδρομάς και εις κυνήγια, άκατανικήτως παρασυρόμενος υπό του θρησκευτικού του ένστίκτου.

Εθώς το άπόγευμα ώδηγήθη εις την οίκίαν του Ηλίας Σμιθ. Ητο εκεί την ημέραν εκείνην, προειδοποιηθείς τηλεγραφικώς. Τ'ω ενεχείρισά την συστατικήν επιστολήν του κ. Ουάρδ και ή γνωριμία μας έγινε γρήγορα. Άλλως τε ο κ. Δήμαρχος του Μόργκαντων με ύπεδέχθη πολύ άφελώς και άνεπιτηδέυτως, με την πίπαν εις το στόμα και με την φιάλην του μπράντυ εις το τραπέζι. Άμέσως ή ύπηρετρια έφερε και δεύτερον ποτήρι, ύπεχρεώθη δέ να πία με τόν φιλοξενούντά με, πριν άρχισή ή συνομιλία μας.

—Ο κύριος Ουάρδ σ'ας στέλλει; μοι είνε φαιδρότατος' λοιπόν, άς πιούμε πρώτα εις ύγειαν του κυρίου Ουάρδ.

Συνεκρούσαμεν τα ποτήρια μας και τ' άδειάσαμεν προς τιμήν του γενικού Διευθυντού της Αστυνομίας.

—Και τώρα περιτίνας πρόκειται; με ήρώτησεν ο Ηλίας Σμιθ.

Έξέθεσα τότε εις τόν Δήμαρχον του Μόργκαντων την αίτιαν και τόν σκοπόν της άποστολής μου. Τ'ω ύπενθύμισα τα γεγονότα ή μάλλον τα φαινόμενα, τών όποιων ή χώρα έγένετο θέατρον. Τ'ω ύπέδειξα—και συνεφώνησε—ότι ήτο μεγάλη ανάγκη να καθησυχασθού οι κάτοικοι τών μερών εκείνων, ή τουλάχιστον να προειδοποιηθού δια να λάβου τα μέτρα των. Τ'ω έδήλωσα, ότι την Αστυνομίαν και τας λοιπάς άρχάς άπησχόλει σοβαρώς ή κατάσταση αυτή τών πραγμάτων, και ότι έπεθύμου να την θεραπεύσουν, έφ' όσον ήδύναντο. Προέθεσα τέλος, ότι ο προϊστάμενός μου με είχε εντοπιστή να ενεργήσω προς τούτο το ταχύτερον, και όπως θα ήκρινά σκοπιμώτερον. Δέν έπρεπε να όπισθοχωρήσω ενώπιον ούδεμιιάς δυσκολίας και ούδεμιιάς δαπάνης, και ότι το Ύπουργείον άνελάμβανε όλα τα έξοδα τών ενεργειών μου σχετικώς με το Γκρέητ-Άϊρυ.

Ο κ. Ηλίας Σμιθ με ήκουε χωρίς να προφέρη λέξιν, άλλ' όχι και χωρίς να γεμίση επανειλημμένως το ποτήρι του και το ιδικόν μου. Έν τ'ω μέσω τών καπνών της πίπας του, ή προσοχή του ήτο καταφανεστάτη. Έβλεπα το πρόσωπόν του να χρωματίζεται κάθε τόσο και τούς όφθαλμούς του ν' άστράπτουν υπό τας πυκνάς του όφρυς. Προφανώς ο πρώτος άρχων του Μόργκαντων ήτο άνήσυχος δια τα συμβαίνοντα εις το Γκρέητ-Άϊρυ, και δέν έφαινετο όλιγώτερον άνυπόμονος από έμέ ν' ανακαλύψη την αίτιαν τών φαινόμενων εκείνων.

Ο Ηλίας Σμιθ, κυττάζων με κατάματα, έμεινεν επ' όλίγον σιωπηλός.

—Ο Ηλίας Σμιθ, κυττάζων με κατάματα, έμεινεν επ' όλίγον σιωπηλός.

«Ο κ. Ηλίας Σμιθ με ήκουε χωρίς να προφέρη λέξιν...» (Σελ. 29, στ. γ')

—Όστε λοιπόν, είνε κατόπι, εκεί πέρα, 'στην Ουασιγκτόνα, επιθυμού πολύ να μάθουν τί διάβολο κρύβει μέσα του αυτό το Γκρέητ-Άϊρυ, ε;

—Μάλιστα, κύριε Σμιθ...

—Και σεις επίσης;

—Το όμολογώ.

—Κι' εγώ το ίδιο, αγαπητέ μου κύριε Στρόκ!

Ητο πραγματικώς εύτύχημα, ότι ο Δήμαρχος του Μόργκαντων είχε την ιδικήν μου περιέργειαν...

—Έννοείτε καλά, προσέθεσεν άπορ-

